

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci od stříbrné řeky

Vánoční přání

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky – Vánoční přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Vánoční přání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Poníci
od
stříbrné
řeky

Vánoční přání

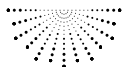
AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Amanda Wills
Translation © Romana Neumanová, 2025
Cover images © Makarova Viktoria; Andrew Roland / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7538-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7543-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7557-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7558-7 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová mrzutě zasténala ve chvíli, kdy ji náhle ze spánku vyburcovalo plechové zvonění budíku s obrázkem Mickey Mouse na ciferníku. Se zavřenýma očima se převálila na bok a trénovaným pohybem budík zamáčkla.

Když se znovu rozhostilo ticho, usmála se ve tmě, přitáhla si deku pod bradu a uvelebila se k dalšímu spánku. Právě se jí začal zdát docela příjemný sen, v němž jela tryskem na Nebovi po vyliďněné pláži, zatímco společnost jim dělali jen bělouši cválající v líně se převálujících mořských vlnách, když ji ze snění vytrhla vtíravá melodie z filmu Černý hřebec.

„Ale ne!“ zakňourala a přetáhla si deku přes hlavu. Hudba ale zněla dál a probírala ji z dřímoty, stejně jako to umí její neodbytný mladší bráška. Vzdechla, silou vůle otevřela oči a sáhla pro telefon.

„Haló?“ zaskřehotala.

„Já to věděla. Určitě jsi zas usnula, co?“

Poppy zaslechla v hlasu své nejlepší kamarádky Scarlett veselý tón. Proboha, jak může mít v tuhle nekřesťanskou hodinu tak dobrou náladu?

„Předpokládám, že už jsi několik hodin vzhůru, podojila jsi vejce a posbírala krávy, nebo čím se tak zabývají farmářské dcerky před snídaní,“ hudovala.

Scarlett se uchichtla. „Vždyť není zas tak brzy.“

„Je šest hodin!“

„Ale máme čas jen do půl deváté, než nás tvůj táta poveze do školy. Musíš sebou hodit, jestli máme stihnout vyjížďku. Tak v sedm na viděnou, platí?“

Poppy ze sebe s telefonem u ucha shodila deku. „Platí.“

„Mohla bys projevit aspoň trochu nadšení. Vždyť to byl přece tvůj nápad.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Poppy se natáhla pro jezdecké kalhoty, které ležely na podlaze u postele.

„Bude legrace,“ přesvědčovala ji Scarlett.

„Necháš už toho? Spěchám. Jeden šílenec si se mnou chce v sedm ráno vyjet na koni.“ Ukončila hovor a odhodila mobil na zmuchlanou deku, čímž probudila Žvanila, který spal stočený do klubíčka v nohách postele. Zvedl hlavu a přeměřil si ji pohrdavým pohledem, jak to umí jen kočky. Přepadl ji pocit viny. On přece za nic nemůže. „Promiň, Žváno,“ omluvila se a zabořila mu obličej do teplého kožíšku. „Nevím, co mě žere.“

Zamrkal a zívnu. Poppy ho šimrala pod bradičkou, dokud ji hlasité vrnění neujistilo, že je vše odpuštěno. Rychle se oblékla, popadla telefon a proběhla spícím domem do kuchyně.

Hodila na sebe teplou péřovou bundu a obula si jezdecká perka. Freddie už čekal u zadních dveří. Protáhl se a při pomyšlení na ranní honičku za zajíci zavrtěl huňatým černohnědým ocasem.

„Aspoň někdo je takhle brzy vzhůru rád,“ podívala se na něho Poppy. Souhlasně zaštěkal a hlavou jí drcl do stehna. „Tak teda pojď. Podíváme se, jestli je Neb ranní ptáče jako ty.“

Hlavní dveře sotva zaklaply, když tiché zařehání prohrálo mrazivý zimní vzduch. Freddie poskakoval směrem ke stájím a zapnul tak bezpečnostní světlo. Nebova hlava se objevila nad stájovými dvířky, uši nastražené a oči plné očekávání. Jakmile se Poppy přiblížila, znovu zařehotal, a ona cítila, jak její špatná nálada pomalu mizí.

Podrbala ho na hlavě, zatímco jí začal ožužlávat bundu v naději, že tam má pro něj schovaný pamlsek. Nabídla mu půlku mrkve, kterou vzala doma z police. V tichém ránu se jeho chroustání hlasitě rozléhalo. Poppy nakoukla do stáje, kterou sdílel s Chesterem a Jenny. Oba oslíci leželi u sebe na slámě a tvrdě spali. Ponechala je jejich snění, uvázala Neba venku u stáje a vyčistila mu stání. Dala mu čerstvou vodu a senem naplnila dvě sítě. Zatímco pracovala, oranžové paprsky se začaly vkrádat do sytě modré oblohy a dvacet minut před sedmou se už na východním nebi objevila nezaměnitelná záře. Sundala Nebovi stájovou pokrývku, vyhřebelcovala z něj to nejhorší bláto, pročesala mu hřívu a ocas a vyčistila mu kopyta, což pro ni byly činnosti stejně automatické jako dýchání.

Jakmile ho ustrojila, nasadila si helmu, odvedla ho k převrácenému kbelíku, který používala jako nasedací blok, a vyskočila do sedla. Freddie vrtěl ocasem a pobíhal kolem.

„Můžeš jít s námi, jestli mi slíbíš, že budeš hodný,“ řekla mu Poppy. Nadšeně zaštěkal a uháněl k brance, která vedla na vřesoviště. Poppy uchopila otěže, holeněmi pobídla Neba a oba Freddieho následovali.

Scarlett a Red už čekali u úzkého pásu stromů, který ohraničoval farmu. Když se Poppy s Nebem klusem blížili, Red zvedl svůj kaštanový krk a nedočkově hrábl kopytem.

Scarlett se významně podívala na hodinky. „Máš zpoždění,“ napomenula ji a povytáhla obočí.

„Jen pět minut. Navíc už mám na sobě školní košili a svetr, abych pak neztrácela čas,“ prozradila jí Poppy a rozepla si bundu.

Scarlett se zazubila. „Já taky. Myslíš, že si někdo všimne, že jsme trochu cítit koňmi?“

„To je mi úplně jedno. Je to ta nejkrásnější vůně.“

„Máš pravdu. Měli by ji dávat do lahviček a prodávat milovnícům koní. Parfém značky Pony.“

„Řekla bych, žeš na to kápła.“ Poppy se zahihňala a Scarlett se na ni zašklebila.

„Nějak ses rozveselila. Před chvílí jsi byla pěkně protivná.“

„Tak promiň. Ale dnes je středa, že? A středa znamená dvouhodinovku tělocviku. A dvouhodinovka tělocviku znamená dvě hodiny s paní Jacksonovou. A dvě hodiny s Jacksonovou se rovnají dvěma hodinám utrpení.“

„Paní Jacksonová je skvělá.“

„Možná pro tebe, ale mě s gustem nenávidí.“

„Ne, to ne.“

„Ale jo. Jen proto, že mi nejde pozemní hokej. A netball. A baseball,“ dodala Poppy zasmušile. „Zasedla si na mě, hned jak přišla. Kéž by paní Metcalfová nikdy neodešla. *Ta* byla skvělá. Ale Jacksonová je jako...jako *dračice*.“

Poppy se odmlčela, zatímco přešly vpravo na kamenitou stezku, která se vinula mezi dvěma skalami, za nimiž se stáčela zpátky k Riverdale. Měly na vyjížďku jen málo času, než je tatínek odveze do školy při své cestě na nádraží.

„Ona sice štěká, ale nekouše,“ řekla Scarlet. „Jsi přecitlivělá.“

„Za mě je to prostě namyšlená úča. Vážně mě nenávidí. Asi proto, že nemám ten nóbl přízvuk, jaký měly holky v její poslední škole.“

Scarlett se zasmála. „U nás ve škole nemá nikdo nóbl přízvuk.“ Nasadila přehnanou jihozápadní výslovnost. „My všickni sme jen prostý venkovani z Devonu.“

Poppy se neubránila úsměvu. „Až na Georgii Canningovou a jejího nohsleda Fionu Cavanagh-Smythovou.“

Scarlett smíchy zachrochtala. „Georgie mluvila s ještě silnějším přízvukem než já, dokud její rodiče nevyhráli v té loterii a nevzali ji ze státní školy. Když o tom mluvíme, včera večer jsem si vygooglovala školu, kde předtím učila paní Jacksonová. Vážně, to bys měla vidět. Prostě fantazie.“

Poppy věděla, že paní Jacksonová byla zaměstnaná v internátní škole ve Wiltshiru, než přišla na jejich školu do Tavistocku, ale to bylo všechno. Zaujalo ji to a řekla: „Tak povídej.“

„Je to jedna z nejlepších jezdeckých škol v Anglii. Mají tam krytou i venkovní jízďárnu, dráhu pro cross country i parkur, výborné instruktory a nádherné stáje. A víš co? Můžeš si tam přivést vlastního koně! Představ si, jak fantastické by to bylo! Dvouhodinovka chemie, po které následuje dvouhodinovka ježdění v přírodě a po ní dvouhodinovka angličtiny. S tím bych se i smířila.“

„Zní to báječně,“ souhlasila Poppy. „Pokud tam nejsou všichni učitelé jako paní Jacksonová.“

„Mají školní parkurové týmy a všechno,“ pokračovala Scarlett, jako by jí bylo jedno, co Poppy právě řekla. „Dala bych cokoli, abych tam mohla jet.“ Náhle zesmutněla. „To se ale nikdy nestane, ani za milion let. Kolik bys tipla, že to stojí?“

Poppy napadla úplně nemožně vysoká suma. „Dvacet tisíc liber?“ plácla.

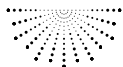
Scarlett měla oči navrch hlavy. „Vynásob to dvěma. Skoro čtyřicet tisíc liber ročně! A to nezahrnuje platby za ustájení vlastního koně. Kdo si to může dovolit?“

„My ne,“ řekla Poppy. „Ale zase máme naše poníky u sebe doma a můžeme jezdit, než začne vyučování. Máme Bellu, která je naše instruktorka a celý Dartmoor, kde se dá jezdit. Nevyměnila bych to za nic na světě. Paní Jacksonová tam taky učila tělocvik?“

„To nevím, ale zeptám se jí. Představ si, kdyby byla učitelkou ježdění? Klidně by mohla u nás ve škole dát dohromady parkurový tým.“

„To si nemyslím,“ odsekla Poppy a pobídla Neba do cvalu. „A i kdyby, tak si mě nevybere. Ani za milion let.“

KAPITOLA DRUHÁ

Poppy seděla na lavičce v dívčí šatně a na klíně měla batoh s oblečením na tělocvik. Ohlédla se, aby se ujistila, jestli ji nikdo nesleduje. Když s uspokojením došla k tomu, že jsou všichni zaměstnání převlékáním, přičichla si ke svému svetru. Bylo tu však těžké zachytit něco jiného než všudypřítomný pach potem nasáklých tenisek a gumových žíněnek. Při zeměpise si Poppy všimla dívky jménem Maisie, jak něco šeptá spolužačce. Maisie si u toho ucpala nos, podívala se směrem k Poppy a obě dívky vyprskly smíchy. Poppy měla hrozný pocit, že se jí posmívají. Proto teď znovu přičichla ke svetru, nos nakrčený jako mistr parfumér, ale neucítla ani náznak koňského pachu. Pokrčila rameny a sáhla do batohu pro polo triko a tepláky.

„Tak honem, studenti, nemáme na to celý den,“ vyštěkl z hlubin šaten autoritativní hlas. Poppy měla rázem po náladě. Paní Jacksonová byla zase na válečné stezce. Proč jen musí být taková tyranka? Vysoká, s atletickým svalnatým tělem a nakrátko ostříhanými hnědými vlasy přesně odpovídala archetypu tělocvikářky. Nemluvě o jejím řízném hlasu vypěstovaném hulákáním přes rozbahněná hřiště na nemotorné žáky, permanentně nasupených ústech a přimhouřených očích. Vypadalo to, že ji rozčilí úplně všechno. Byla...

„Poppy McKeeverová, hodláte tady sedět a myslet na hlouposti až do konce hodiny, nebo se převléknete a půjдете si s námi zahrát hokej?“

Poppy nadskočila, a když vzhledla, uviděla, jak se nad ní tělocvikářka tyčí s rukama v bok.

„Promiňte, paní učitelko. Jen si obuju tenisky a hned přijdu.“ Sáhla do batohu a přehrabovala se změtí šortek, tílek a náhradních ponožek. *Kde* jen ty tenisky jsou? A pak si to se zděšením uvědomila. Minulý pátek si je vzala domů, aby je vyčistila, ale nějak se k tomu nedostala. Kousla se do rtu a přinutila se pohlédnout na rozhněvanou učitelku.

„Ach jo. Asi jsem si je zapomněla doma.“

Tělocvikářka zúžila oči do malých šterbinek. „Celý týden máte zákaz vstupu do jídelny, slečno McKeeverová. A nemyslete si, že se vyhnete hokeji. V koši s nalezenými věcmi si najdete nějaké boty a nazujte si je.“

Poppy se zamračila do zad paní Jacksonové, která oddusala, aby se obratem pustila do plačtivé dívky z Poppyiny matematické třídy, která doma nechala úplně všechno oblečení na tělocvik.

Poppy se zhluboka nadechla a zamířila k drátěnému koši s nalezenými věcmi. Než si to stačila rozmyslet, ponořila ruce do směsice propocených triček, zabláčených šortek, ztvrdlých ponožek a špinavých sportovních bot.

„Fuj,“ pronesl někdo znechuceným hlasem za Poppy. Když se otočila, uviděla Scarlett, jak si větší školní sako na nejbližší háček. „Proč se tam hrabeš?“

„Zapomněla jsem si tenisky.“ Poppy vytáhla růžovo-bílou botu a zkontrolovala podrážku. Velikost 38. Ona má čtyřicítku, ale bude se s tím muset spokojit. Zadržela dech a ponořila se zpátky, aby našla druhou do páru.

„Paní Jacksonová mi napařila týdenní zákaz jídelny, ježibaba jedna zlá,“ postěžovala si, pořád ještě nakloněná nad košem s nalezenými věcmi.

„Ehm, Poppy...,“ začala Scarlett.

Ale Poppy byla příliš zaměstnaná hledáním druhé tenisky, než aby její slova vnímala. „Vím, že ji máš v oblíbě, ale já si myslím, že je to fakt nejhorší učitelka, co znám. Není jen přísná, je to strašná babizna!“

„Poppy...,“ zkusila to Scarlett znovu.

„Vlastně bych se ani nedivila, kdyby ji z tý nóbl internátní školy vyhodili za šikanu. Ať si konečně dá pohov. Já, už ji mám!“

Ztuhla, když za sebou zaslechla někoho si odkašlat. Ruce měla pořád ještě ponořené do koše se ztracenými věcmi. Po zádech jí přeběhl mráz. Opatrně se narovnala a s nalezenou teniskou v ruce se otočila na patě, aby vzápětí spatřila paní Jacksonovou, jak na ni nasupeně hledí s kamenným výrazem ve tváři.

„Ale ale, slečno McKeeverová. Tak vidím, že jste nakonec našla vhodnou obuv. Budete dnes kapitánkou týmu B. Jistě vás potěší, že hrajete proti týmu A, který nedávno zvítězil ve čtvrtfinále školního šampionátu.“ Tělocvikářka nasadila ledový úsměv a hodila po ní pár kolenních chráničů. „Rozhodla jsem se, že budete v brance.“

Pořád ještě rozhořčená vši tou nespravedlností kulhala Poppy zpátky do šatny po tom, co zažila nejdelší školní dvouhodinovku ve svém životě. Prsty u nohou, nacpané do malých bot, měla bolavé a plné puchýřů. Dostala míčem do stehna, do břicha a do ramene. Dívky vedoucího hokejového družstva byly stejného ražení jako

paní Jacksonová: zuřivé, silné a bojovaly s válečnou zarputilostí divokých amazonek. Poppy pustila rekordních 29 gólů a polovina jejího týmu se na ni teď odmítala podívat, natož s ní promluvit.

Dokonce i Scarlett, jindy její nejoddanější zastánkyně, s ní ztratila trpělivost.

„Proboha, Poppy, vždyť je to jen hra. V kanceláři ti dají náplasti na puchýře.“ V koutcích úst jí zacukalo. „Ale pochybuju, že budou mít nějakou náplast na tvou zraněnou pýchu.“

Poppy hodila jednu tenisku po druhé do koše s nalezenými věcmi a zavrčela: „K čertu s tím.“ Prohlédla si rameno, promnula si citlivou pokožku a bolestí se jí zkroutil obličej. „Podívej se na to. Zítra budu celá černomodrá.“

„Koupím ti v jídelně čokoládový muffin, když přestaneš s tím fňukáním a pospíšíš si,“ slíbila jí Scarlett, vklouzla do bot a popadla školní batoh.

Poppy něco zamručela a pak se začala mlčky oblékat. Následovala Scarlett ze šaten po chodbě lemované zamykacími skříňkami, která vedla do haly a do jídelny. Když procházela kolem nástěnky vyhrazené pro tělesné výchovy, něco ji zaujalo a přimělo zastavit. Byla to fotka chlapce asi v jejich věku, jak na pěkném strakatém poníkovi překonává červeno-bílý oxer. Nad chlapcem byl nápis *Kvalifikace do školního parkurového týmu*.

„Scar, podívej!“ zvolala Poppy

Scarlett k ní přišla a prohlížely si spolu plakát.

Hledáme mladé jezdce na koních!

Chtěli byste reprezentovat naši školu v soutěžích Národní školní jezdecké asociace?

Ted' máte příležitost!

„Páni,“ vydechla Scarlett a chytla Poppy za paži. „Do toho musíme jít.“

Poppy horlivě přikyvovala a četla dál.

Odbor tělesné výchovy pořádá kvalifikaci do prvního školního parkurového týmu v jezdeckém centru Claydon Manor v sobotu 7. prosince od 9 hodin.

Požadujeme aspoň základní zkušenost v parkurovém ježdění. Asociace nabízí služby akreditovaného trenéra.

„Základní zkušenost!“ Scarlett si odfrkla. „To dáme levou zadní.“

Ale Poppy, která dočetla plakátek až do konce, zavrtěla hlavou. „Možná ty, já ne.“

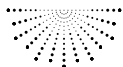
Scarlett se zachmuřila. „Jak to myslíš?“

„Podívej,“ řekla Poppy a ukázala na poslední řádek. Olízla si rty a četla: „Pro bližší informace ohledně registrace kontaktujte paní Jacksonovou.“

„Ach,“ povzdychla si Scarlett a uvolnila stisk Poppyiny paže.

„Přesně tak,“ vydechla Poppy zklamaně. „Ona mě nesnáší. A po dnešku ještě víc. Určitě se tam přihlas, Scar. Mě ale vynech. Jaký by to mělo smysl?“

KAPITOLA TŘETÍ

Poppy koukala z okna Billova landroveru, který je vezl do Redhall Manor na jejich každotýdenní jezdeckou lekci. Na vřesovišti bylo takové šero, že v okně viděla jen svůj nešťastný obličej odrážející se ve skle, což jí náladu nijak nezlepšilo.

Na sedadle vedle ní Scarlett pořád brebentila o kvalifikaci do parkurového týmu. Od chvíle, kdy včera před tělocvičnou uviděla ten plakát, nemluvila prakticky o ničem jiném.

„Musíme si uvědomit své slabiny a požádat Bellu, aby nám pomohla na nich pracovat,“ řekla. „U mě to jsou výplně překážek a kombinace. Co ty?“

„Myslela jsem, že dnes budeme trénovat drezuru na Mezinárodní cenu vévody z Edinburghu. Můžeme u Belly ještě měsíc jezdit, než nám bude moct dát závěrečné schválení,“ řekla Poppy.

Na začátku školního roku se se Scarlett rozhodly, že splní podmínky pro získání bronzového odznaku Mezinárodní ceny vévody z Edinburghu. Když jim na shromáždění žáků druhého stupně zástupce ředitele popisoval, jaké výzvy a dobrodružství plán programu slibuje, znělo to zajímavě, a tak spolu jednoho deštivého poledne zašly do auly, aby zjistily víc. Jakmile se dozvěděly, že

můžou jet na výpravu koňmo, a když se během cesty budou o své koně starat, tak se jim to navíc přičte k dovednostem, a že si jako rozvoj pohybu můžou vybrat jezdeckví – konkrétně drezuru –, měly jasno. Jen Poppy si ještě měla zorganizovat nějakou dobrovolnickou činnost.

„Otravnou drezuru můžeme trénovat příště. Skokový tým bude teď naše priorita,“ prohlásila Scarlett.

„Kolikrát ti mám ještě říkat, že do toho nejdu. Nemá to cenu. Paní Jacksonová si mě určitě nevybere.“

„A jak to můžeš vědět?“ odporovala Scarlett, přičemž se ani nesnažila skrýt svou netrpělivost.

„Jo, Scarlett má pravdu, milá Poppy. Neházej flintu do žita. Řekl bych, že máte obě místo v týmu v kapse. Aspoň já bych si vás vybral,“ řekl Bill, dal pravý blinkr a odbočil na cestu k Redhallu.

Poppy se na něj vděčně podívala. „Kdyby to záleželo jen na vás. Copak Scarlett, ta bude v pohodě,“ dodala a smetla si z kalhot nějaký žmolek. „Jenže mě paní Jacksonová nemůže vystát. Té kvalifikace se asi radši ani nezúčastním.“

Landrover zastavil, Scarlett si odepnula pás a prudce se otočila na Poppy.

„Zbláznila ses? Nemůžeš se na to přece vykašlat jen proto, že se podle tebe do týmu nedostaneš. Paní Jacksonová potřebuje vybrat čtyři nejlepší jezdce s poníky. Musíš se vzmužit a ukázat, že mezi ně patříte, ty i Neb.“

Poppy stiskla kličku u dveří a zamyslela se nad Scarlettiným výbuchem. Nikdo jí přece nemůže vyčítat, že se nedostala do týmu, když se o to ani nepokusí, že? V hloubi duše však věděla, že tohle by udělal jen zbabělec. A ona byla leccos, ale určitě ne srab.

„No tak jo,“ řekla. „Ukážu té čarodějnici, že patřím do týmu, pokud do mě aspoň pět minut přestaneš rejpat.“

Scarlett zahýkala radostí a plácla ji do zad. „Takhle mluví bojovníci. Dobře, ty se vyhecuj a já budu zticha. Platí?“

Poppy zprudka otevřela dveře a najednou pocítila chuť do té akce jít. „Platí.“

Bella Thompsonová, stará koňařka a majitelka jezdeckého centra Redhall Manor, už na ně čekala, když vjely do kryté jízdárny.

„Tady pro vás něco mám,“ zavolala a zamávala na ně nějakým papírem, přičemž Red leknutím vykulil oči a uskočil do strany. „Mám pro vás jednu drezurní úlohu. Začněte s opracováním a pak si to spolu projdeme.“

„No, vlastně,“ začala Scarlett a snažila se uklidnit Reda laskáním krku, „jsme si říkaly, že bychom dnes večer mohly trochu trénovat skoky. Škola příští sobotu pořádá kvalifikaci do svého prvního parkurového týmu a my bychom si to chtěly procvičit.“

„Skákání, skákání, skákání. Vy mladí chcete jen tohle,“ durdila se Bella, ale v očích jí zajiskřilo. „Na stavění celého parkuru nemáme čas. Co přesně si chcete nacvičit?“

„Dvojskok na dva cvalové skoky s těmi nejstrašidelnějšími výplněmi, jaké máte,“ řekla Scarlett.

„A Poppy?“

„No, distance na pět až šest cvalových skoků, abych mohla trénovat pobízení na pět skoků a shromážděný cval na šest.“

Bella přikývla. „To zní dobře. Poppy, řekneš Samovi, aby mi pomohl postavit překážky? Je v seníku a plní tam sítě na ranní krmení.“

Poppy přikývla a obrátila Neba k obrovským dvoukřídlým vratům prkny pobité stodoly, kde Bella skladovala dost balíků sena a podestýlky na to, aby jízdárna přežila zimu. Dokonce ještě teď,

koncem listopadu, seno stále vonělo létem, a Poppy vůni lačně vdechovala, dokud ji nepřemohl záchvat kýčání.

„Zdravíčko,“ řekl Sam a vystoupil ze stinného kouta. Položil na zem síť, kterou právě plnil, a mile se na Poppy pousmál. „Jak se máš?“

Poppy vytáhla z kapsy u bundy kapesník a vysmrkala se. „Jakž takž. Scarlett chce, abychom se zkusily kvalifikovat na místa v novém školním skokovém týmu, ale učitelka, která ho vede, mě z duše nenávidí. Dnes večer chceme trénovat skoky místo drezury. Babička prosila, jestli bys nám nepomohl postavit pár překážek.“

„Jasně.“ Sam zavřel vrata stodoly a pak spolu zamířili přes dvůr do haly.

„Je to tým Národní školní jezdecké asociace?“

Poppy si vybavila plakátek u tělocvičny. „Myslím, že jo. Proč?“

„Budete soupeřit s naší školou. Už pár let máme tým.“

„A ty v něm jsi?“

Ostýchavě se usmál. „Jsem kapitán. Vloni jsme se dostali do národního finále.“

„To jsem nevěděla!“ podivila se Poppy.

„Ale nevyhráli jsme. Porazila nás jezdecká internátní škola z Wiltshiru.“

„Přemýšlím, jestli to není bývalá škola paní Jacksonové. Scarlett říkala, že předtím učila ve Wiltshiru. Jak se jmenovala, vzpomeneš si?“

„Highbourne.“

Poppy se zahihňala. „To je ale legrační.“

„Highbourne, to zní jako high born, urozený. Tak říkají lidem, kteří se narodili ve šlechtické rodině, ne? Není divu, že všichni z té školy jsou tak namyšlení.“

Tvář se mu vyjasnila. „No jo, vím, co myslíš. A kdo je vlastně paní Jacksonová?“